

[Inger Stilling Pedersen]

Derfor vil vi gerne have, at socialministeren får undersøgt, om det på længere sigt giver nogen skadelige virkninger på barnet, at man har forment det adgang til den forbindelse, som det gerne ville have. Det er ting, som vi gerne vil have boret noget mere i. Er de sociale myndigheder kompetente til at sige, at mor, barn, bedsteforældre ikke må have kontakt med hinanden?

Kristeligt Folkeparti anerkender fuldt ud, at det desværre er nødvendigt i måske endda længere perioder, at børnene ikke kan være hjemme, fordi hjemmet ikke fungerer. Jeg er helt enig med fru Jytte Andersen i, at alle kræfter skal sættes ind på at hjælpe en sådan familie, så den kan fungere. Det kan godt være, den kan komme til at fungere ved, at man i en periode hjælper parterne hver for sig og derefter fører dem sammen igen.

Jeg har hørt plejeforældre udtale, at når de har haft et barn i en længere periode, har de lige så meget »ret« til det. Det kan aldrig være rigtigt. Vi kan godt lave bestemmelser og vedtagelser, men jeg tror aldrig nogen sinde, et barn vil glemme sine biologiske forældre. Senere vil det søge tilbage til sin rod.

Det, der er vores dybeste ærinde, er at finde ud af, hvordan vi kan hjælpe hinanden til ikke at bryde denne forbindelse, så vi kommer til at forvolde barnet en skade, som måske betyder, at det får nogle sociale og psykiske problemer på længere sigt og måske føler, at far, mor, bedsteforældre har svigtet, fordi det måske ikke ved, at der er sendt en hilsen eller lignende.

Jeg vil gerne have, at man virkelig overvejer, om de psykologer, der udtaler sig, gør det ud fra en viden om, hvad der tjener barnet bedst. Man kan have en politisk eller en anden holdning, det er da helt ærligt, men man kan somme tider have en fornemmelse af, at det er andres interesser, der skal varetages, måske de ansatte plejefamiliers. Hvis man trænger lidt dybere ned i det, kan man godt blive lidt betænkelig.

Det er vigtigt, at vi har nogle gode plejefamilier. Det er vigtigt, at vi styrker dem og giver dem mulighed for at træde i forældres sted. Men de skal altså ikke overtage børnene, det er ikke det, der er deres primære opgave. Den er at træde i fars og mors sted en tid, og hvis det overhovedet er muligt, bør de bevare kontakten til de biologiske forældre.

Jeg vil gerne sige, at der er masser af tilfælde, hvor det fungerer perfekt til stor glæde for ple-

jeforældre, forældre og børn, det må vi ikke glemme. Der er kommuner, hvor man virkelig prioriterer forældre og bedsteforældre, men der er også nogle, hvor man har andre interesser. Derfor kan man aldrig generalisere og sige, at sådan er det over det hele.

Men der er ikke nogen, der skal være i tvivl om, at Kristeligt Folkepartis mening med dette er at trænge dybere ned og spørge: Gør vi ikke skade her? Det tror jeg personlig at vi gør i nogle tilfælde.

Jeg håber, at debatten har medvirket til, at vi forstår, at der er et reelt problem, som vi skal være med til at løse. Så skal vi selvfølgelig på en lang række andre områder løse alle de mange problemer, der er årsag til, at det går familien skidt, det er vi helt enige i.

Men kunne debatten medvirke til, at vi får øjnene op for, at der er et reelt problem, har vi opnået noget.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Jeg forstod på det sidste, at Kristeligt Folkepartis indtrængende ønske er at trænge dybere ned. Jeg synes også, at det sidste indlæg helt klart trak denne debat dybere ned. Det var lige før, jeg så ud ad vinduet for at se, om det bål allerede var rejst, som de professionelle, der arbejder med børn, unge og plejefamilier, skulle på.

Jeg tænker på, om vi læser forskellige aviser, og om vi egentlig hører til i to forskellige nyhedsmedier her i landet, fru Inger Stilling Pedersen, for i den debat, som jeg læser om, og i den debat, som jeg hører, er det børn og unge, som er katebald i systemet, som der ikke bliver hørt på, og som sidder i gennemtræk i plejefamilier. Her skal de en gang hvert halve år udsættes for en vurdering, om de nu skal hjemgives, eller om de stadig væk skal være der. Her bliver børn og unge under deres anbringelse brugt som en – hvad skal man sige – gulerod, for at forældrene kan få rettet op på deres situation, for at de kan få børnene hjem. Så viser det sig, at de desværre ikke kan klare det. Det er den debat, jeg læser, og det er det, som jeg så var i Kristeligt Folkepartis oplæg, ikke en debat om, hvorvidt bedsteforældrene havde ret til at få samkvsretsret med deres børn.

I min socialpolitiske tid har jeg ikke set, at der er nægtet samkvsretsret med børn, medmin-